Utolsó levelétől mar sokan szenvedésére a szívbeli ismeretek jelképes szavaihoz nyugvó ünnepi csokrát, melynek szétbontott részeiből most ujabb csokrot akarok kötni, hogy azt az ifjú elismerő, őszinte hódolat s a hűség mély fájdalmának kifejezésére gyanánt az hebehurgya Koporsóra, melyben az ev. Elmer Ármint kísérjük örök pihenésre. Koszorú emlékére [illegible] a rendületlen hűség jelképező pálmaágat levelei, az élet mindenek elsőnek áldozatán küzdésről tanúskodó fűzfaágakat, a lélek világ üdvességét jelző örökzöld mirtusok és a győző zamatjukban áldást osztó cseresznyét, a sírnoktól a csokrot a profetia ünnepi rózsaszálával (illegible) az erőt, az elszántságot mutató, szívvel szemben hallgatókat, népen éltető, mert szívnek életadó ételt. És ha Dávidi Salamon az [illegible] és sok [illegible] egyéb a Kivátlan szeretet emanyi arany villás [illegible] hasonlítja, melynek rendkívüli értékéről kivétel nélkül ismeri el mindenki s amelyben önhatalmát tud érvényesíteni minden ember, úgy Elmer Ármint is arany Revének közé sorolt, kinek társadalmunkat arany villás szépségét képezte, kinek nemes erényeit hódoló tisztelettel ismerte el mindenki, nemes életében érvényesülő tiszta önzetlen magatartásával minden [illegible]. Sarimit a szemünk igen éles látásával sem fedezhetünk csak egy pár ember, ha a barna magyarban rejlő nagy forrás Reményt véső s kőszínű által alkotott élein Revének nagy a bájoló fényt, úgy jellemzik a megdicsőültnek telhi erényeit is a nagyon becsült Közönségében a kivételtelen szép Remény Könnyei, mely fényképén gyémántgyöngyeire dalolta e sírnál. Mint telhi nagy, mint szabadon evő nyelt e világ nyüzsgő, ki kevés elvesztésén fájdt, vállain vette a Reményőrizetlen kebel a fájdas kitörésnél állva meg helyét a harcban egyenesnek erőltetés botorsággal tudta a tisztelethez tartozó méltóbb uralom gyönyörének nemesek Remények, de nevelést is adni szabadon ompony volt ki a világ vadon és nevelés pompái mellett elég idő s alkalmat tudott lelkén a Rejtő művészetben is kissen mint művészetünknek nemesek alapítója, de mint szépen életének a szeretetnyújtó dey bonyolítással volt részt a nemes művészben, ami visszajainkat magyarázó érdekelendő, soha nem mulasztott el egyetlen társaskörünk minden nagyobb kérésen állt jó szívével, művelt elméjével, nálla okosságával és előkelő gondolkodásával, melyről minden alkalmat tudott fájdalmain, s bár szerénysége óvott de is szívét a csapások súlyos malomkövei, ajkai közül mosoly jóindulatot s félelme, élelme szegezett szemeiből. Most hide erős volt s hajtóka szállamul nagyobb bűnő, mint a pálma szívós, kitartó magyarjával állt a zord sorsú árjában, mint a hajlongó ágai pártái fűz, szívének mély érzés volt fenntartó erője, mint a puszták mindenek a szívtörés nélkül s mint a mirtusok óvja állandó szépségben a szívén lombozata, mely az nevelésben emberek szívbéli élet példája, úgy óvta lelkünk az életben

üdeségének forrását az ő családi köre, melyért kitartó erőnek
küzdött a múltban, s melyet a legfiatalabb örömek virágait
hintette földi zarándoklása utjaira. Sirassátok meg a jó anyát,
ki úgy tudott nevelni, hogy boldogságtól repesett a szive, mi-
dőn szintebenül élvezhette a ti végtelen hűségteket, melyhez meg-
édesítettétek életét. Áldjátok emlékét, az ő nemes fájának
gyümölcsei vagytok, termászet rendje szerint dőlt ki a fa
s intsetek Istan akaratában megnyugvó búcsút felé, midőn
sírba helyeznik, ahova kivánkozott, hogy haló porai ban egyesülje
előtte betárt szatteinel, férjával s zok remányre jogosító fiaival.

Upputan 1913 X/22

özv. Elsner Árminné

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/075